

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/9/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414010524
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4414010524.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného O. O. , pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ (§ 139 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/, písmeno f/) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného O. O. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo 04.12.2014, sp. zn. 2T/141/2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 12. februára 2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku **s a**

obžalovaný

O. O. , narodený XX.XX.XXXX v I. E., trvale
bytom I. E., bez udania adresy, od
12.05.2014 vo väzbe v Ústave na výkon väzby
a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Nitra,

o d s u d z u j e :

Podľa § 194 odsek 3 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po nezistení žiadnej v § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej ani v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) a § 38 odsek 5 Trestného zákona na trest odňatia slobody 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona **s a** na výkon trestu odňatia slobody **z a r a d ů j e** do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci samosudkyňou napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného O. O. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ (§ 139 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/, písmeno f/) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 12.05.2014 v doobedňajších hodinách, v R. poschodí bytového domu vošiel do bytu číslo X v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov - otca obžalovaného B. O. narodeného XX.XX.XXXX, ktorý je osobou nepočujúcou pozbavenou spôsobilosti na právne úkony (ďalej len „otec obžalovaného“) a matky obžalovaného Y. O. narodenej XX.XX.XXXX, ktorá je osobou nepočujúcou (ďalej len „matka

obžalovaného“), a to bez súhlasu vlastníka tohto bytu, výzve svojej matky na opustenie bytu nevyhovel a tento opustil až na opakovanú výzvu privolanej hliadky Obvodného oddelenia PZ Nové Zámky, pričom tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom súdu prvého stupňa z 30.08.2007 sp. zn. 3T/126/2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 15.09.2007 uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody tri roky so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za tento zločin uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 194 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 5 Trestného zákona (po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 Trestného zákona a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný, ktorému (rovnako ako prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky, ďalej len „okresný prokurátor“) bol napadnutý rozsudok oznámený vyhlásením v jeho prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa konanom 04.12.2014, ihneď po tomto oznámení, teda včas podal odvolanie smerujúce proti výroku o vine a proti výroku o treste napadnutého rozsudku, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 14.01.2015 predovšetkým tvrdením, že vina mu nebola riadne preukázaná.

Obžalovaný súdu prvého stupňa vytkol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku „cituje len časti výpovede svedectiev, ktoré údajne menovaného usvedčujú zo spáchania uvedeného trestného činu“, pričom poukázal na to, že poškodená matka obžalovaného „využila svoje právo vypovedať na hlavnom pojednávaní, čo možno interpretovať aj tak, že odmietla svedčiť zoči voči vlastnému synovi, resp. mala pochybnosti o svojej predošlej svedeckej výpovedi a preto sa bála konfrontácie“. Súd prvého stupňa tak odsúdenie obžalovaného založil na skutkovom zistení v podstate vyplývajúcom iba z tvrdení jeho matky ako jediného svedka aj to iba z prípravného konania a preto je obžalovaný presvedčený, že za súčasného dôkazného stavu mu nebola vina preukázaná. Poukázal na zásadu „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“ konštatujúc, že porušenie práva garantujúceho prezumpciu neviny v konečnom dôsledku znamená porušenie základného ľudského práva resp. práva garantovaného priamo Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Obžalovaný mal za to, že existujú dôvodné pochybnosti o zásadnej skutkovej otázke, či „vkĺzol do bytu alebo bol jeho otcom vpustený“ a tieto nemožno odstrániť (vyplniť) inými dostupnými dôkazmi a je nevyhnutné, aby súd rozhodol v jeho prospech, a to najmä postupom podľa § 285 písmeno c/ Trestného poriadku.

Obžalovaný tiež tvrdil, že napadnutým rozsudkom mu uložený trest je neprimerane prísny, že súd prvého stupňa nebral ohľad na všetky skutočnosti a okolnosti uvedené v § 34 odsek 4 Trestného zákona, zvlášť na jeho pomery a osobitosti prejednávaneho prípadu majúca za to, že v ňom hrali dôležitú úlohu samotné vzájomné vzťahy medzi ním a jeho poškodenými rodičmi. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na ustanovenie § 62 odsek 2 Zákona o rodine, podľa ktorého obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, upozorniac, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom nie je vekovo ohraničená a že napriek dospelosti stále zostáva dieťaťom svojich rodičov. Súdu prvého stupňa vytkol, že nebral ohľad na to, že v čase v prejednávanej veci zažalovaného domnelého skutku bol na ulici, v podstate bezdomovcom, že neprihliadol na sociálny rozmer danej situácie ani neskúmal „akou mierou sa rodičia obžalovaného pričínili o to, aby ich dieťa neostalo bez strechy nad hlavou“, pričom na vznik konfliktných situácií mohol mať vplyv aj zdravotný stav zainteresovaných. Následne obžalovaný jednal dospieť k záveru, že ak by súd prvého stupňa bol vyššie uvedeným spôsobom postupoval, „mohlo dôjsť aj k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu“, jednal zdôraznil, že primeraným v zmysle článku 1 odsek 1 a článku 13 odsek 4 ústavy je len taký zásah do základných práv a slobôd, ktorý je v demokratickom a právnom štáte na dosiahnutie verejného záujmu (takýto zásah ospravedlňujúceho) nevyhnutný a sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami uvedúc v tomto smere ďalšie právne úvahy súvisiace s článkom 17 odsek 1 ústavy, § 34 odsek 1 Trestného zákona a § 38 odsek 5 Trestného zákona, v súvislosti s ktorým upozornil na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012 sp. zn. PL.US 106/2011 tvrdiac, že jeho automatická aplikácia je rovnako protiústavná, ako asperačná zásada.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov obžalovaný Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby napadnutý rozsudok „zrušil v celom rozsahu a konanie zastavil“.

Okresný prokurátor sa k odôvodneniu obžalovaným proti napadnutému rozsudku podaného odvolania vyjadril písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 16.01.2015 tak, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny v oboch jeho výrokoch, pretože súd prvého stupňa správne vyhodnotil v prejednávanej veci vykonané dôkazy a rovnako správne obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, z ktorých všetkých dôvodov odvolaciemu súdu navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vyjadriac sa zhodne s obsahom vyššie označeného písomného vyjadrenia okresného prokurátora v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zhodne s obsahom svojich ústnych a písomných vyjadrení v prejednávanej veci, zvlášť písomných dôvodov proti napadnutému rozsudku obžalovaným podaného odvolania tvrdil, že obžalovanému uložený trest nespĺňa kritériá rozhodné pre jeho výmeru, nebol uložený v súlade so zákonom a nespĺňa ani požiadavky individualizácie pri jeho ukladaní, pretože súd prvého stupňa neprihliadol na okolnosti prejednávaneho prípadu a na určitý podiel poškodených rodičov obžalovaného na v prejednávanej veci zažalovanom skutku, v ktorej súvislosti opätovne dôvodil vzájomnou, vekom neohraničenou vyživovacou povinnosťou rodičov a detí. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol odvolaniu obžalovaného vyhovieť a to buď zastavením trestného stíhania alebo zmiernením trestu.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu tvrdil, že nemal v úmysle ublížiť svojim rodičom, chcel sa len osprchovať, v ktorej súvislosti upozornil, že bol rok na ulici a prespával u bezdomovcov. V konečnom návrhu sa pripojil ku konečnému návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci plnenia tejto svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu prieskumnej povinnosti odvolací súd (ktorému súd prvého stupňa predložil prejednanú vec, v ktorej bola obžaloba podaná 22.10.2014, na rozhodnutie 15.01.2015) preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo a správnosť postupu konania obom týmto výrokmi napadnutého rozsudku predchádzajúceho, a to aj v rozsahu zistenia prípadných, odvolaním obžalovaného nevytýkaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti v tomto jej rozsahu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Odvolací súd plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti tiež zistil, že dokazovaním vykonaným v prejednávanej veci na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie tak o vine, ako aj o treste ukladanom obžalovanému (§ 321 písmeno c/ Trestného poriadku).

Z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré mal súd prvého stupňa v prejednávanej veci za preukázané, podľa názoru odvolacieho súdu jednak vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným

spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, jednak súd prvého stupňa k nim dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda predovšetkým jednotlivo aj v ich súhrne a nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu (a napokon aj v súlade so zásadami logického myslenia a uvažovania).

V odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je v tomto smere úplne v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a napokon aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré (nepovažujúc za potrebné ich ani doplniť a už toľkož nie zmeniť) ako na správne (vykonaným dôkazom opodstatnené a zákonu zodpovedajúce) poukazuje s tým, že odvolaním obžalovaného jednak (a predovšetkým) hodnoteniu dôkazov súdom prvého stupňa a jeho právnym úvahám vytýkané nedostatky odvolací súd nepovažuje ani za opodstatnené, ani za relevantné.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že vykonaním v prejednávanej veci dostupných a pre rozhodnutie o vine obžalovaného potrebných dôkazov ani ohľadne skutkových otázok uvedených v § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku (či sa skutok stal, či má znaky trestného činu, kto ho spáchal a z akých pohnútok a aký je jeho následok) nezostali žiadne také dôvodné pochybnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu jedného z dvoch pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia neviny), ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“ (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku).

V hore naznačenej súvislosti a s poukazom na v písomnom odôvodnení odvolania obžalovaného obsiahnuté predovšetkým právne úvahy považuje odvolací súd za potrebné tohto odvolateľa upozorniť aj (a predovšetkým) na ustanovenie § 62 odsek 1 Zákona o rodine podľa ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá iba do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť a že podľa § 62 odsek 2 veta druhá Zákona o rodine, síce dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, avšak toto si zrejme nemôže „uplatňovať“ svojpomocne, zvlášť keď obžalovaný, ktorý sa tohto práva domáha, bol právoplatným rozsudkom súdu prvého stupňa z 30.08.2007 sp. zn. 3T/126/2007 (ďalej len „skoršie právoplatné odsúdenie“) odsúdený a v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia čiastočným výkonom trojročného nepodmienečného trestu odňatia slobody aj potrestaný za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona spáchaný od mesiaca október 2005 do 25.01.2007 voči obom svojim rodičom a v tom istom byte, do ktorého v prejednávanej veci zažalovaným skutkom bez ich súhlasu vnikol a v ňom zotrval (špeciálna recidíva).

Po zákonu zodpovedajúcom a vykonaným dôkazom opodstatnenom právnom posúdení v prejednávanej veci zažalovaného skutku ako zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a (§ 139 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/, písmeno f/) Trestného zákona súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému ukladal trest odňatia slobody podľa zákonnej sadzby ustanovenej v odseku 3 § 194 Trestného zákona činiacej tri roky až osem rokov opodstatnene upravenej iba s použitím § 38 odsek 2, odsek 5, odsek 8 Trestného zákona a to zvýšením jej dolnej hranice o jednu polovicu, teda na päť rokov a šesť mesiacov. Aj keď to na určenie zákonom ustanovenej trestnej sadzby vzhľadom na ustanovenie § 38 odsek 7 trestného zákona nemalo žiadny vplyv a význam, pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že súd prvého stupňa popri opodstatnenom nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Trestného zákona, na skoršie právoplatné odsúdenie obžalovaného v prejednávanej veci prihliadol nielen ako na recidívu opodstatňujúcu použitie § 38 odsek 5 trestného zákona, ale v rozpore s ustanovením § 38 odsek 1 Trestného zákona ju zistil aj ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku).

Odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa jeho výroku o treste je podľa prieskumných zistení odvolacieho súdu až na vyššie uvedenú chybu tiež v súlade s požiadavkami ustanovenými v §

168 odsek 1 Trestného poriadku, pretože súd prvého stupňa v ňom uviedol, ktoré všetky skutočnosti a z akých dôvodov vzal aj z ostatných hľadísk určenia druhu trestu a jeho výmery (§ 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona) za dokázané, o ktoré dôkazy oprel tieto svoje zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení v tomto smere vykonaných dôkazov, s ktorými (vrátane právnych úvah, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu) sa aj odvolací súd stotožňuje a považuje ich predovšetkým za opodstatnené a zákonu zodpovedajúce a až na výnimku ďalej uvedenú aj za úplné (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

Pokiaľ ide o výmeru obžalovanému napadnutým rozsudkom uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, aj (a predovšetkým) vzhľadom na písomné odôvodnenie ním podaného odvolania považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že podľa jeho názoru:

- na strane jednej neboli v prejednávanej veci splnené podmienky a predpoklady použitia ustanovenia § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno e/ Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, pretože takýto postup a rozhodnutie neodôvodňovali ani okolnosti prejednávaneho prípadu, ani pomery obžalovaného, a navyše (a zvlášť) nebolo možné považovať použitie vyššie uvedenej zákonom ustanovenej trestnej sadzby pre obžalovaného za neprímerane prísne ani za na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačujúce, a to práve v dôsledku špeciálnej recidívy spočívajúcej v jeho skoršom právoplatnom odsúdení (a potrestaní), ktoré sa u neho zrejme minulo predpokladaným výchovným účinkom);

- na strane druhej všetky v prejednávanej veci zistené okolnosti prípadu a pomery obžalovaného, ktoré vo svojom súhrne nielen z hľadiska druhu trestu, uloženie ktorého obžalovanému prichádzalo do úvahy, ale aj (a predovšetkým) jeho výmery a napokon (a zvlášť) dosiahnutia jeho účelu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona mali a majú zásadnú povahu a význam, jednotlivo, ale aj vo svojom súhrne neopodstatňovali jeho uloženie vo výmere prevyšujúcej dolnú hranicu vyššie uvedenej zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/);

- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/).

Podľa § 321 odsek 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Vzhľadom na to, že odvolací súd zistil iba vyššie uvedené dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ odsek 3 Trestného poriadku zruší odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa iba vo výroku o treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám v prejednávanej veci rozhodol rozsudkom tak, že na podklade súdom prvého stupňa zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam pre určenie druhu trestu a jeho výmery, avšak po ich zákonu zodpovedajúcom vyhodnotení a posúdení obžalovanému uložil podľa § 194 odsek 3 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej ani v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) a § 38 odsek 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu

so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu v prejednávanej veci bol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin (skoršie právoplatné odsúdenie).

Odvolací súd mal za to, že tento druh a výmera obžalovanému v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého trestu zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútka, nezistená poľahčujúca ani priťažujúca okolnosť, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy) a preto je spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.